

Nr 17.

Ankom till riksdagens kansli den 8 mars 1918 kl. 3 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion om skrivelse till Kungl. Maj:t angående ändring i förordningen om krigskonjunkturskatt.

(2:a avd.)

Närvarande: herrar Hammarström, Röing, Jacob Larsson, Bäckström, Östberg, Källman, Månsson i Hagaström, Holmström, Rune, Nilsson i Kristianstad, Danström, Knaust, Forssman, Eliasson, Neess, Johannes Åkesson, Bökelund, Jönsson i Boa, Olsson i Ramsta och Lithander.

I en inom andra kammaren av herr *Ander* väckt motion, nr 136, vilken hänvisats till bevillningsutskottet, föreslås, »att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, det Kungl. Maj:t måtte efter skyndsamt utredning för denna riksdag framlägga förslag till revision av krigskonjunkturskattelagen, så att nuvarande missförhållande bortfaller och jordbruket helt befrias från denna skatt och i stället högre skatt pålägges handeln och industrien, och att all den vinst som uppstått på handel med fast egendom och på skogsskövling under krigsåren måtte helt indragas till staten i form av krigskonjunkturskatt».

Beträffande motiveringen för detta förslag får utskottet hänvisa till motionen.

I så måtto vill utskottet giva motionären rätt, att gällande förordning om krigskonjunkturskatt nog i åtskilliga avseenden är behäftad med brister, som enligt sakens natur bliva mera framträdande ju längre tillbaka i tiden

Utskottet.

Bihang till riksdagens protokoll 1918. 7 saml. 14 häft. (Nr 17.)

de förhållanden komma att ligga, som i författningen förutsättas som de normala till skillnad från krigskonjunkturen.

Motionären utgår tydligen ifrån, att det särskilt skulle vara jordbrukarna, som skulle bliva »ojämmt och orättvist» beskattade för krigskonjunkturvinster, och yrkar motionären, att de måtte helt och hållet befrias från sådan skattskyldighet.

1915 års förordning om krigskonjunkturskatt omfattade ej inkomst av jordbruk. Vid antagandet följande år av ny författning i ämnet fann emellertid riksdagen denna jordbrukets undantagsställning sakna berättigande. Några övertygande skäl för en återgång till den ursprungliga skattefriheten kan, efter utskottets förmenande, motionären icke anses hava förebragt. De brister, som kunna vidlåda författningen, äro helt visst av den art, att de skattskyldiga överhuvudtaget få lida därav.

På en allmän revision av hithörande lagstiftning, hur behöflig den än kunde vara, lärer det åter ej låta sig göra att nu ingå. Redan de statsfinansiella inkomstberäkningarna torde lägga hinder i vägen för varje åtgärd, som kunde vålla minskad skatteintäkt. Motionären tänker sig visserligen den börda, han vill avlyfta från jordbrukarna, överflyttad på handeln och industrien. Det lärer emellertid få anses fastslaget, att varje vinst av krigskonjunkturen, oavsett inom vilken näring den erhållits, skall underkastas taxering till krigskonjunkturskatt under stadgade förutsättningar. Bland de sistnämnda torde i detta sammanhang förtjäna att omnämnas tvenne, som särskilt inom jordbruksnäringen starkt begränsa de praktiska fallen av taxering, nämligen att den skattskyldige samma år skall hava taxerats till inkomst- och förmögenhetsskatt för minst 8,000 kronor, samt att krigskonjunkturvinsten skall hava uppgått till minst 2,000 kronor.

Vad angår motionärens andra yrkande, att »all den vinst, som uppstått på handel med fast egendom och på skogsskövling under krigsåren», skulle indragas i form av krigskonjunkturskatt, är detta förslag alltför ensidigt riktat mot ett visst slag av krigstidsvinster, för att utskottet skulle behöva ingå på något vidare bemötande därav.

På grund av det ovan anförda får utskottet hemställa,

att herr Anders förevarande motion, II: 136, icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 8 mars 1918.

På bevillningsutskottets vägnar:

ALEXIS HAMMARSTRÖM.